

ΕΚΦΡΑΣΗ

ΔΙΗΜΕΡΙΑ ΕΚΔΟΣΗ
ΙΕΡΟΥ ΝΕΥΧΑΣΤΗΡΙΟΥ ΑΓΙΑΣ ΤΡΙΑΔΟΣ

ΕΚΦΡΑΣΗ

ΔΙΜΗΝΙΑΙΑ ΕΚΔΟΣΗ

ΙΕΡΟΥ ΗΣΥΧΑΣΤΗΡΙΟΥ ΑΓΙΑΣ ΤΡΙΑΔΟΣ
ΜΕΤΟΧΙΟΥ ΙΕΡΑΣ ΜΟΝΗΣ ΜΑΧΑΙΡΑ

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ: Π. ΑΝΔΡΕΑΣ ΑΓΑΘΟΚΛΕΟΥΣ

Τ.Θ. 42036, 6530 ΛΑΡΝΑΚΑ - ΚΥΠΡΟΣ

ΤΗΛ: 99607871 - ΦΑΞ: 22991545

www.isagiastriados.com

ΤΕΥΧΟΣ 154, ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΣ - ΟΚΤΩΒΡΙΟΣ 2015

ISSN 1019-5181

ΣΧΕΔΙΑΣΜΟΣ - ΕΚΤΥΠΩΣΗ: ΖΑΦΕΙΡΗΣ ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ & ΥΙΟΣ ΛΤΔ - ΛΑΡΝΑΚΑ

Η ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΗ ΑΓΑΠΗ

Εκείνος ό όποιος αγαπάει είναι μακρόθυμος κι άνεκτικός, είναι καλωσυνάτος, εύργετικός και ώφέλιμος, δέ ζηλοφθονεί, δέν ύπερηφανεύεται, δέ φέρεται μέ άλαζονεία και προπέτεια, δέν πράττει άσχημα, δέ ζητεί τά δικά του συμφέροντα, δέν έρεθίζεται από θυμό και όργή, δέ σκέπτεται ποτέ κακό κατά του πλησίον, ούτε λογαριάζει τό κακό πού έπαθε από αυτόν. Δέ χάρηται όταν βλέπει νά γίνεται άδικία, χάρηται όμως όταν βλέπει τήν άλήθεια νά επικρατεί. Η άγάπη τά πάντα άνέχεται, στά πάντα έμπιστεύεται, για πάντα έλπίζει, τά πάντα ύπομένει.

Η άγάπη ποτέ δέν εκπίπτει αλλά μένει πάντοτε ισχυρή: τά χαρίσματα είτε είναι προφητείες θά καταργηθούν, είτε είναι ξένες γλώσσες θά παύσουν, είτε είναι γνώση θά καταργηθεί και αυτή.

Αυτά θά γίνουν, τώρα δέ μένουν ή πίστις, ή έλπίς, ή άγάπη, αυτά τά τρία: μεγαλύτερη δέ από αυτά είναι ή άγάπη. ❖

Άπόστολος Παύλος

ΕΠΙΚΟΙΝΩΝΙΑ, ΗΡΕΜΙΑ ΚΑΙ ΕΥΤΥΧΙΑ ΜΕΣΑ ΣΤΗΝ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ

Χωρεπισκόπου Αμαθοῦντος Νικολάου

Η αγάπη και η επικοινωνία είναι απαραίτητα στοιχεία στη σχέση των γονιών με τα παιδιά τους. Πρέπει να δημιουργούμε γέφυρες επικοινωνίας και εμπιστοσύνης με τα παιδιά μας, πού ίσως να χρειαστούν αὔριο σε δύσκολες και κρίσιμες ώρες γι'αυτά. Για να υπάρχει όμως διάλογος ωφέλιμος και παραγωγικός, χρειάζεται απαραίτητα αγάπη, ύπομονη και κατανόηση χωρίς να επαναλαμβάνουμε τα καταστροφικά για την επικοινωνία λόγια: «Ἐμείς στην ἐποχή μας ἔτσι κάναμε», «ἐσύ δὲν ξέρεις» κ.ἄ.

Ἄν δὲν ἔχουμε με τα παιδιά μας σωστή επικοινωνία και δὲν τοὺς δώσουμε τὴν ἀνεση να μᾶς ἐκμυστηρευθοῦν τὰ προβλήματα, τίς ἀγωνίες, τίς σκέψεις, τὰ σχέδια και ὄνειρά τους, θά προσπαθήσουν να τὰ λύσουν και να τὰ συζητήσουν με τοὺς φίλους τους, πού δὲν εἶναι πάντα οἱ καλύτεροι σύμβουλοι και τελικά ἴσως ὀδηγηθοῦν σε περιπέτειες και ταλαιπωρίες και μαζί τους και ἐμεῖς.

Πρέπει να καταλάβουμε ὅτι τὰ παιδιά μας δὲν εἶναι μόνο για να τὰ διδάσκουμε και να τοὺς κάνουμε κηρύγματα ἀλλὰ και να τὰ ἀκοῦμε και να μὴ θέλουμε να τὰ κάνουμε ἀντίγραφα και προέκταση τοῦ ἑαυτοῦ μας και να γίνουν αὐτό πού δὲν μπορέσαμε ἐμεῖς να γίνουμε. Να τὰ βοηθήσουμε στίς κλίσεις, τίς ἐπιλογές

καί τίς ἀποφάσεις τους, καί νά τούς δώσουμε νά καταλάβουν ὅτι τούς ἔχουμε ἐμπιστοσύνη καί κυρίως ὅτι τά σεβόμαστε καί δέν ὑποτιμοῦμε τή νοημοσύνη τους. Ἀκόμη νά μή τά ἐξαναγκάζουμε ἀπειλητικά καί μέ τρόπο ἀπόλυτο νά κάνουν αὐτό πού θέλουμε (ιδίως στή δύσκολη ἐφηβική ἡλικία), γιατί ἀργά ἢ γρήγορα θά ἀντιδράσουν. Νά τά ἐμπνέουμε πιά πολύ μέ τό παράδειγμά μας παρά νά τά κουράζουμε καί νά τά προκαλοῦμε μέ τά πολλά μας λόγια.

“Ὅλα γενικά χρειάζονται διάκριση καί ὑπομονή. Ὅσο κακή εἶναι ἡ ἀδιάκριτη πίεση καί ὑπερπροστατευτικότητα, τό ἴδιο εἶναι καί ἡ ἀδιαφορία γιά τά

παιδιά μας. Νά μάθουμε νά σεβόμαστε τήν ἐλευθερία τους καί νά μήν ἔχουμε τήν κακή συνήθεια ἢ καλύτερα τήν ἔμμονη ἰδέα ὅτι ὅλα εἶναι ὑποπτα καί ἐπικίνδυνα καί λανθασμένα καί νά τά ἀντιμετωπίζουμε μέ τρόπο ἀστυνομικό, παρακολουθώντας τα σέ κάθε βῆμα, ἔτοιμοι νά τά ἐπιπλήξουμε καί νά τά μαλώσουμε.

Ἄς μή φοβόμαστε μέ ὑπερβολικό τρόπο καί περισσότερο νά μήν ἀντιδρούμε μέ ὑστερικό τρόπο καί νά πανικοβαλλόμαστε μέ τό πρῶτο πρόβλημα ἢ λάθος τους καί νά χάνουμε τήν ψυχραιμία καί τόν ἔλεγχό μας καί νά ἀδυνατοῦμε ἔτσι νά τά στηρίζουμε καί νά τά βοηθήσουμε. Ἄς δοῦμε μέ εἰλικρίνεια μέσα μας μήπως τελικά αὐτή ἡ ἀντίδρασή μας φανερώνει ὅτι θίγηκε

ὁ ἐγωισμός μας καί ἡ καλή βιτρίνα πού εἶχαμε στά μάτια τοῦ κόσμου γιά τόν ἑαυτό μας καί τά παιδιά μας. Ὁ ἰδανικός καί σοφός γονιός ξέρει νά ἀνέχεται, νά ὑποχωρεῖ και, ἂν χρειασθεῖ, νά ζητήσῃ ἀκόμη καί συγγνώμη ἀπό τά παιδιά του. Δέν παρουσιάζεται στά παιδιά του ὡς ὁ τέλειος καί ἀλάνθαστος. Πρέπει νά ξέρουμε ὅτι ἡ ἔλλειψη ἀγάπης σκλαβώνει, φιμώνει, πνίγει καί ἐμποδίζει τό παιδί νά πεῖ τή γνώμη, τήν ἀμφιβολία καί τήν ἀντίθετη ἀποψή του καί δέν τό ἀφήνει νά ἀναπτυχθεῖ καί νά ὀλοκληρωθεῖ πνευματικά ὡς ἐλεύθερο πρόσωπο.

Ἐπίσης πρέπει νά καταλάβουμε ὅτι δέν μπορεῖ συνέχεια νά ἀπαγορεύουμε καί τίποτα νά μὴν ἐπιτρέπουμε. Πρέπει νά δίνουμε καί ἐναλλακτικές προτάσεις. Ὁ στεῖρος ἠθικισμός καί οἱ ἀπόλυτες θέσεις ὄχι μόνο δέν βοηθοῦν τά παιδιά ἀλλά τά κάνουν φοβισμένα, τρομοκρατημένα καί ἀγχωμένα καί μπορεῖ πρὸς στιγμή λόγω φόβου, ἡλικίας ἢ ἀδυναμίας ἀντίδρασης νά «συμμορφώνονται» σ' αὐτά πού τούς ἐπιβάλλουμε ἀλλά μέ τήν πρώτη εὐκαιρία πού θά τούς δοθεῖ θά ἀντιδράσουν μέ τό χειρότερο καί καταστροφικό τρόπο. Ἄς μὴ μᾶς πιάνουν οἱ ἐμπάθειες καί οἱ ἐγωισμοί μας καί νά ἐνοχλούμαστε περισσότερο γιατί δέν πέρασε τό δικό μας παρά γιά τούς κινδύνους καί τίς ἐπιλογές τῶν παιδιῶν μας. Καί νά εἴμαστε σίγουροι ὅτι τίς συμπεριφορές πού εἰσπράττουν ἀπό ἐμᾶς σήμερα θά τίς μεταδώσουν καί οἱ ἴδιοι αὔριο στά δικά τους παιδιά.

Εἶναι σημαντικό στό σημερινό κουρασμένο καί ταραγμένο κόσμο, ἡ οἰκογένεια νά παραμείνει τό ἡσυχό καί ἡρεμο λιμάνι ὅπου θά ἐπικρατεῖ εἰρήνη καί ἡρεμία, ἀγάπη καί ἐπικοινωνία ὥστε καί ἡ ἔξω ἀναστάτωση καί σύγχυση νά ἀντιμετωπίζονται καλύτερα καί εὐκολότερα. ❖

«ΠΡΟΣΔΟΚΩ ΑΝΑΓΤΑΣΙΝ ΝΕΚΡΩΝ...»

Ἡ ἀγιότητα τῆς Μικρασίας

Παναγιώτη Σωτήρχου

Βράδου. Μοῦ τηλεφώνησαν ξαφνικά πώς πρέπει νά μιλήσω σέ μία ἐκδήλωση γιά τήν ἀγιότητα τῆς Μικρασίας. Ἀντιλόγησα πώς δέν εἶμαι ἱστορικός, μήτε θεολόγος. Ἐπέμεναν. Ὑποχώρησα. Ὅχι ἀπό ἀδυναμία, ἀλλά ἀπό τήν μνήμη τῆς μάνας μου τῆς Μικρασιάτισσας, ἀπό τά μέρη τῶν Κυδωνιῶν, πού φύτεψε μέσα μου τόν καημό. Κι ἀντί νά πάρω πέννα καί χαρτί νά γράψω, πῆρα μιὰ φωτογραφία της, σάν μικρό παιδί πού ζητᾶ τήν βοήθεια τῆς μάνας του...

Κοίταξα κάμποση ὥρα τήν φωτογραφία. Κι ἀναλογίστηκα τά μικράτα μου, ὅταν τήν ἔβλεπα νά κάνει τό σταυρό της καί νά λέει «Ἐλα, Χριστέ καί Παναγία», πρὶν ἀπό κάθε δουλειά τοῦ σπιτιοῦ. Μπουγάδα στή σκάφη, μαγεῖρεμα, ράψιμο, καθάρισμα... Κι ἔλεγα μέσα μου, μέ τό παιδικό μυαλό τῶν ἑξι-ἑπτὰ χρονῶν: «Δέν προλαβαίνει νά κάνει ὅλες τίς δουλειές μόνη της καί φωνάζει τήν Παναγία νά τήν βοηθήσει». Γιατί εἴμαστε μεγάλη φαμίλια καί φτωχή καί δέν μπορούσαμε νά ἔχουμε παραδουλεύτρα ἢ δούλα, ὅπως τίς λέγανε τότε. Ἐλα, Χριστέ καί Παναγία, ἔλεγε κι ἔκανε τό σταυρό της.

Κι ἐγώ μικρός, ἀλλά περίεργος, καθόμουν κοντά στήν πόρτα γιά νά δῶ ἂν θά μπεῖ στό σπίτι μας ἡ Παναγία, νά βοηθήσει τήν μάνα μου. Δέν τήν ἔβλεπα ὅμως νά μπαίνει, κι ἔλεγα μέ τό νοῦ μου: «μπορεῖ νά μπαίνει ἀπ' τήν πόρτα τῆς αὐλῆς καί γι' αὐτό δέν πῆρα χαμπάρι». Πηγαινα λοιπόν καί στήν αὐλή νά δῶ τήν Παναγία καί δέν τήν ἔβλεπα ποτέ. Φαίνεται ὅμως ὅτι τήν ἔβλε-

πε ή φτωχιά καί βασανισμένη μάνα μου, γιατί, σάν τελείωνε τήν μπουγάδα ή τό τηγάνισμα στήν κουζίνα, τήν άκουγα νά λέει:

- Δόξα νάχει ό Θεός καί ή Παναγία, καί ξανάκανε τό σταυρό της.

Βλέπω τήν φωτογραφία της πού διασώζει τήν χαρμολύπη στό βλέμμα καί τήν πίκρα καί τήν κούραση στό βασανισμένο πρόσωπό της. Ήρωικό καί άγιασμένο βλαστάρι τής Μικρασίας τούτη ή γυναίκα, μās μιλούσε, πολλές φορές μέ δάκρυα, για τά εύλογημένα, τά άγιασμένα χώματα τής Άνατολής, όπου ζούσαν οί Ρωμηοί μονιασμένοι καί άγαπημένοι, κι ώρες - ώρες έλεγε τά παλιά τά παραμύθια καί τίς ιστορίες για τόν Κωνσταντίνο τόν

Βασιλέα καί για τά θαύματα τών Άγίων, πού γίνονταν καθημερινά καί σέ κάθε περίσταση, καί τίς πιό πολλές φορές έκλαιγε κι έψελνε, όταν έκανε τίς δουλειές του σπιτιου, γιατί οί Μικρασιάτες δέν ξεχωρίζανε τήν πίστη άπ' τή ζωή τους καί ό συχνός έκκλησιασμός έδενε σάν άλυσίδα όλες τίς μέρες τής εβδομάδας. Κι έγώ άκουγα βουβός καί μάθαινα μέ τό αύτί τίς ψαλμωδιές της, πού οί πιό πολλές ήταν για τήν Παναγία Θεοτόκο:

- «Άπό τών πολλών μου άμαρτιών άσθενεί τό σωμα, άσθενεί μου καί ή ψυχή. Προς Σέ καταφεύγω, τήν Κεχαριτωμένην.

ἐλπίς ἀηλιτισμένων, Σοί μοι βοήθησον».

- «Δέσποινα καί Μήτηρ τοῦ Λυτρωτοῦ, δέξαι παρακλήσεις ἀναξίων σῶν ἱκετῶν, ἵνα μεσιτεύσης πρὸς τόν ἐκ Σοῦ τεχθέντα. Ὡ Δέσποινα τοῦ κόσμου, γενουῦ μεσίτρια».

- «Προστασία τῶν Χριστιανῶν ἀκαταίσχυντε, μεσιτεία πρὸς τόν Ποιητὴν ἀμετάθετε, μὴ παρίδης ἀμαρτωλῶν δεήσεων φωνάς, ἀλλὰ πρόφθασον ὡς ἀγαθή... ».

Ἐκλαιγε, ἔκλαιγε καθημερινά καί πολλές φορές τὴν μέρα. Καί θυμᾶμαι μία φορά, πού μέ κοίταξε κλαμένη, μοῦ εἶπε, καθὼς τρέχανε χοντρά δάκρυα πάνω στό βασανισμένο της πρόσωπο.

- Ὅποιος ξέρει νά κλαίει, γιόκα μου, ξέρει νά ἐλπίζει...

Μοῦ ἔκανε μεγάλη ἐντύπωση αὐτός ὁ λόγος, καί τόν θυμῶ μουνα κάθε φορά πού ἔκλαιγα, καί περίμενα μετὰ τό κλάμα νά ῥθει καί ἐλπίδα. Ἔτσι ἔμαθα νά περιμένω σέ ὅλη τὴν ζωὴ μου, καί καθὼς βλέπω πάλι τούτη τὴν φωτογραφία καί λυπᾶμαι, πού ἔζησε τόσο βασανισμένα τούτη ἡ γυναίκα, ἡ μάνα μου, ἔρχεται σάν πουλάκι ὁμορφο ἡ ἐλπίδα καί μοῦ λέγει στ' αὐτί:

- «Προσδοκῶ ἀνάστασιν νεκρῶν καί ζωὴν τοῦ μέλλοντος αἰῶνος»!

Εἶναι μία ἐλπίδα καί μία λαχτάρα γιὰ τούτην τὴν ἀπλή, τὴν καλή γυναίκα, τὴν Μικρασιάτισσα, πού τόσο βασανίστηκε ἀπ' τὰ παιδικὰ της ὡς τὰ ὕστερά της χρόνια, κι εὐχομαί ὁ Θεός νά τὴν ἀναπαύσει «ἐν χώρα ζώντων» γιὰ νά ξεκουραστεῖ καί νά ἡσυχάσει ἀπὸ τὰ πολλά της βάσανα» ❖

Ἀπὸ τό περιοδικό *Τόλμη*

ΆΛΛΟ ΤΟ ΚΡΙΤΗΡΙΟ ΤΟΥ ΘΕΟΥ

Μητροπολίτη Μεσογαίας Νικολάου

Στό μοναστήρι υπήρχε κάποιος μοναχός αρκετά άμελής. Σπάνια πήγαινε στις ακολουθίες. Έμπαινε μέσα, προσκυνούσε τις εικόνες και έξαφνιζόταν. Σάν νά μήν τόν χωρούσε ό τόπος. Κανείς δέν ήξερε ποϋ πήγαινε. Κανείς δέν γνώριζε τί έκανε. Είχε κι ένα άκόμα έλάττωμα. Κανέναν δέν ένοχλούσε. Κακό λόγο ποτέ δέν έβγαζε. Σέ τίποτε όμως δέν θύμιζε ή ζωή του μοναχό.

Πέρασε καιρός και ό μοναχός έκοιμήθη. Η άδελφότητα βυθίστηκε σέ άγωνία. Άγωνία για τήν ψυχή του. Έφυγε άπροετοίμαστος, άκοινωνητος για χρόνια, τουλάχιστον άπ' ό,τι οί πατέρες έβλεπαν. Τόν ξενύχτησαν μέ δάκρυα στά μάτια, μέ άναστεναγμούς θερμής προσευχής.

Έφθασε ή στιγμή τής ταφής.

Οί πατέρες γύρω άπό τό σκήνωμά του δέν θρηνοϋν

τόν χωρισμό ὅσο πάσχουν γιά τόν θάνατο, τόν ἀληθινό θάνατο τοῦ κοιμηθέντος ἀδελφοῦ. Τήν στιγμή πού τόν κατέβαζαν στόν τάφο, ἀντί νά ἀντικρύσουν τόν μοναχό γιά τελευταία φορά, διασταύρωσαν ὄλοι μέ ἀπορία τά βλέμματά τους γιά πρώτη φορά.

Ὁ πιό ἀπλός ἀπό τούς πατέρες σπάει τήν ἀμηχανία:

- Γέροντα, εὐωδιάζει, λέει ἐκφράζοντας ὅ,τι ὄλοι αἰσθάνονταν καί κανεῖς δέν τολμοῦσε νά ὁμολογήσει.

Πράγματι, εὐωδιάζε ὁ τόπος. Ὁ τάφος του γιά μέρες πιστοποιοῦσε κάποιο κρυμμένο μεγαλεῖο καί ἐπιβεβαίωνε τό μυστήριο τοῦ Θεοῦ. Ὁ ἄνθρωπος πού σ' αὐτό τόν κόσμο μύριζε κρασί, αἰώνια ἀναδύει τό ἄρωμα τῆς θεϊκῆς χάριτος καί εὐαρέσκειας. Πίσω ἀπό τά φαινόμενα τῶν ἀδυναμιῶν του κρυβόταν ὁ θησαυρός μίας ἀγίας ζωῆς καί μίας μοναχικῆς ψυχῆς πού σήμερα μέν ἀναπαύει τούς ἀδελφούς της γιά πάντα, ὅμως ἀνέπαινε τό πνεῦμα τοῦ Θεοῦ. ❖

ΕΞΗΓΗΤΗΣ ΕΠΥΠΝΙΩΝ

Θταν κοίταξες τόν οὐρανό
τ' ἀστέρια σου φάνηκαν
αἰχμές ἀπό πυροφόρα βέλη
πού κατευθύνονταν μέ στόχο τήν καρδιά σου.
Γι' αὐτό φοβᾶσαι τό σκοτάδι·
κι ὅμως μονάχα μιά διάτρητη καρδιά
μπορεῖ νά γεμίσει ἀπό ἀγάπη.

Θεοδόσης Νικολάου

ΜΙΚΡΟΣ ΛΟΓΟΣ ΠΕΡΙ ΛΟΓΟΥ ΚΑΙ ΑΓΑΠΗΣ

π. Νικολάου Χριστοδούλου

Μήν τά πετᾶς τά λόγια σου σάν τᾶχερο στ' ἄλώνι, γιατί τά παίρνει ὁ δαίμονας καί ποιός τά συμμαζώνει»
(Γνωμικό λιανοτράγουδο)

Μέ τό λόγο ἐρχόμαστε σέ μία πρώτη ἐπαφή μέ τούς συνανθρώπους μας καί μέ αὐτόν ρυθμίζουμε τίς διαπροσωπικές μας σχέσεις. Τό πρῶτο πράγμα πού περιμένει κάποιος ἀπό μᾶς, ὅταν μᾶς πρωτογνωρίσει, εἶναι νά μᾶς ἀκούσει νά μιλήσουμε. Τό ἴδιο περιμένουμε καί ἐμεῖς ἀπό ἐκεῖνον. Αὐτό ἀποτελεῖ τό «ἤμισυ τοῦ παντός» στή σχέση πού θά ἀκολουθήσει, ἂν ἀκολουθήσει, γιατί, ἄλλοίμονο, ἂν ἀπό τά λόγια μας ἐπαληθευθεῖ ὁ παλαιοδιαθηκικός λόγος «ἐζυγίσθης, ἐμετρήθης καί εὐρέθης ἔλλιπής». Ὁ ὄσιος Γέρων Πορφύριος ὁ Κausοκαλυβίτης εἶπε χαρακτηριστικά, ἀπευθυνόμενος βέβαια σέ γονεῖς: «Στά παιδιά νά μή λέτε πολλά γιά τό Χριστό, γιά τόν Θεό, ἀλλά νά προσεύχεσθε στόν Θεό γιά τά παιδιά. Τά λόγια χτυποῦν στ' αὐτιά, ἐνῶ ἡ προσευχή πηγαίνει στήν καρδιά». Ἐδῶ, ὁ ἅγιος Πορφύριος, μέ ἀπλό τρόπο, τονίζει τήν ἀξία τοῦ λόγου πού συνοδεύεται μέ προσευχή, μέ τρόπο πού κανένας ψυχολόγος ἢ ἄλλος ἐπιστήμονας δέν θά κατάφερνε νά δια-

τυπώσει: Τά λόγια χτυποῦν στ' αὐτιά, ἢ προσευχή πηγαίνει στήν καρδιά! Στίς καθημερινές μας σχέσεις πρέπει νά ἐγκαταλείψουμε τίς ἀτέλειωτες κουραστικές περιαιτολογίες, τήν ἀνειλικρίνεια, τήν συγκαλυμμένη (ὅπως νομίζουμε) ὑποκρισία, τήν «ἀμυντική» ἐπιθετικότητα καί τόσα ἄλλα πού σκοτώνουν τήν ἀγάπη καί δέν ἀφήνουν νά οἰκοδομηθοῦν γνήσιες καί ἀγαπητικές σχέσεις. Ὅταν ἀνοίγεσαι στόν ἄλλο, πού δέν εἶναι «ἄλλος», εἶναι ὁ ἀδελφός σου, μέ ἀγαπητική διάθεση καί ἀπλότητα, τότε βάζεις τά θεμέλια γιά τή δημιουργία κλίματος ἐμπιστοσύνης καί ἐκτίμησης, πάνω στήν ὁποία θά κτίσουμε τίς διανθρώπινες σχέσεις.

Ὁ ἅγιος Ἰσαάκ ὁ Σύρος, ὁ ἔμπειρος καθηγητής τῆς ἐρήμου, μᾶς συμβουλεύει: «Ὅταν θέλεις νά νουθετήσεις κάποιον στό ἀγαθό, πρῶτα ἀνάπαυσέ τον σωματικά καί τίμησέ τον μέ λόγο γεμάτο ἀγάπη. Διότι τίποτε δέν πείθει τόσο πολύ τόν ἄνθρωπο νά γίνει ἀξιοπρεπής καί νά μεταστραφεῖ ἀπό τήν κακία του πρός τά καλύτερα, ὅσο τά σωματικά ἀγαθά καί ἡ τιμή πού βλέπει νά τοῦ προσφέρει». Ἡ ἀγάπη δέν γνωρίζει νά θυμώνει, νά παροξύνεται ἢ νά μέμφεται τόν ἄλλο μέ ἐμπάθεια. Αὐτός πού εἶναι εὐπροσήγορος καί ἐπαινετικός πρός ὅλους ποτέ δέν μετάνιωσε. Ἐνδειξη τῆς ἀγάπης, πού πρέπει νά μᾶς χαρακτηρίζει κάθε στιγμή ὡς ἀληθινό βίωμα καί ὄχι ὡς «καθῆκον», εἶναι ἡ ταπείνωση πού γεννᾶται ἀπό τήν ἀγαθή συνείδηση. Ἡ ἀγάπη, ὅπως τό διατυπώνει πολύ ὁμορφα ὁ πρωτοπρεσβύτερος Ἀλέξανδρος Σμέμαν, εἶναι ἡ δύναμη πού μᾶς βοηθᾶ «νά ἀνακαλύπτουμε σέ κάθε ἄνθρωπο αὐτό πού τόν κάνει ἀξιαγάπητο καί τό ὁποῖο εἶναι δοσμένο ἀπό τό Θεό». ❖

ΣΥΝΤΗΡΗΣΗ ΘΕΙΚΗΣ ΕΜΠΕΙΡΙΑΣ

Ἐπισκόπου Ἀντωνίου Bloom

υμβαίνει κάποτε νά ἀξιωνόμαστε τήν ἐμπειρία ἐνός μεταμορφωμένου κόσμου, τήν ἐμπειρία τῆς εἰσόδου στόν κόσμο ἐνός στοιχείου θαυμαστοῦ, θεικοῦ· τήν ἐμπειρία αὐτή ὀφείλουμε νά συντηρήσουμε σάν ἓνα πολύτιμο δῶρο κι ἔπειτα νά βγοῦμε στόν κόσμο γιά νά τήν μοιραστοῦμε μέ τούς ἄλλους.

Θά μπορέσουμε ὁμως νά τή μεταδώσουμε μόνο ἂν ἐπωμιστοῦμε τόν ἀγώνα τῆς νηστείας καί τῆς προσευχῆς. Ἡ νηστεία δέν πρέπει νά εἶναι ἀπλῶς ἡ φυσική νηστεία ἀλλά ἡ ἀποχή ἀπό ὀτιδήποτε ἔχει γιά κέντρο τούς ἑαυτούς μας, ἀπό τήν κάθε αὐτοαγάπη, τόν κάθε ἐγωισμό, τήν κάθε πνευματική καί συναισθηματική ἀπληστία, τήν κάθε ἐπιθυμία γιά κατοχή ἢ γιά ἀνεξέλεγκτη ἐλευθερία.

Αὐτό μποροῦμε νά τό πετύχουμε μόνο ἂν προσευχόμαστε καί πιό πέρα ἀπό αὐτό ὄχι ἂν ἀπλῶς ἐπαναλαμβάνουμε τίς λέξεις μίας προσευχῆς ἀλλά ἂν βιάζουμε τούς ἑαυτούς μας νά εἰσχωροῦν στό πνεῦμα καί τίς σκέψεις τῶν ἀγίων, ἂν προσπαθοῦμε μέ ὀλόκληρο τό εἶναι μας μέσα σ' αὐτό τό συννεφιασμένο, σκοτεινό, ὀρφανεμένο κόσμο νά παραμένουμε σέ ἐπαφή μέ τό ζωντανό Θεό πού εἶναι φῶς, χαρά καί ζωή ❖

ΝΕΟ ΒΙΒΛΙΟ ΓΕΥΣΑΣΘΕ ΚΑΙ ΙΔΕΤΕ

π. Ανδρέα Ἀγαθοκλέους - Ἔκδοση Ἰ. Ἡσυχαστηρίου Ἁγίας Τριάδος

Β' ἔκδοση βελτιωμένη καὶ ἐπαυξημένη.

Τὸ βιβλίον αὐτό πρωτοεκδόθηκε τὸ 1993. Γιά κάποιο λόγο ἔτυχε θερμῆς ὑποδοχῆς καὶ πολλῶν θετικῶν σχολίων. Φαίνεται νὰ ἀνταποκρίθηκε στίς ἀναζητήσεις πολλῶν. Μάλιστα μοῦ ζητήθηκε νὰ μεταφραστεῖ καὶ στήν ἰταλική γλῶσσα.

Στήν πρώτη του ἔκδοση περιεῖχε κείμενα καρδιακοῦ προβληματισμοῦ, πού ὡς τέτοια παραμένουν διαρκῶς ἐπίκαιρα.

Γιά τὸ λόγο αὐτό ἀποφασίσαμε νὰ ἐπανεκδώσουμε τὸ βιβλίον μέ ἐλάχιστες τροποποιήσεις: Ἀφαιρέθηκαν τὰ κείμενα «Ἐλθέτω ἡ Βασιλεία Σου» καὶ «Ἡ ἐνδεκάτη ἐντολή», μιά καὶ ἔχασαν κάπως τὴν ἐπικαιρότητά τους.

Προστέθηκαν τὰ ἑξῆς: «Ἀγάπη καὶ εὐγένεια», «Γιατί κοινωνοῦμε», «Συνάντηση μέ τὸν Θεό τῆς καρδίας», «Τεριρέμ...», πού κρίναμε ὅτι ἀνταποκρίνονται στό πνεῦμα τοῦ βιβλίου καὶ ἐμπλουτίζουν τὸ περιεχόμενό του.

Ἡ διακονία μου στήν Ἐκκλησία, εἴτε λειτουργική εἴτε κηρυκτική εἴτε ποιμαντική, ἔχει ἡμερομηνία λήξης. Θά φύγω κι ἐγώ ὅπως ἔφυγαν ὅλοι οἱ πρὶν ἀπό μένα. «Ἐρχεται νύξ ὅτε οὐδεὶς δύναται ἐργάζεσθαι».

Δέν εἶναι εὐλογία νὰ βρισκόμαστε στό φῶς τῆς ἡμέρας, ὥστε νὰ μποροῦμε νὰ ἐργαζόμαστε;

π. Ἀνδρέας

ΠΕΡΙ ΦΙΛΙΑΣ

Αγίου Μαξίμου Ὁμολογητῆ

Φίλικρινής φίλος εἶναι ἐκεῖνος πού, στήν ὥρα τοῦ πειρασμοῦ, συμερίζεται τίς θλίψεις, τίς ἀνάγκες καί τίς συμφορές πού φέρνει ἡ κάθε περίσταση στόν πλησίον, σάν νά εἶναι δικές του, μέ τρόπο ἀθόρυβο καί εἰρηνικό. ❖

Φίλος πιστός, σκέψη κραταιά» (Σοφ. Σειρ. 6.14), ἐπειδή καί στήν εὐημερία τοῦ φίλου εἶναι σύμβουλος ἀγαθός καί συμπαραστάτης ὀλόψυχος, καί στή δυστυχία του πραγματικός βοηθός καί ὑπερασπιστής πού συμπάσχει ἀπόλυτα. ❖

Μόνο ὅσοι τηροῦν πιστά τίς ἐντολές τοῦ Θεοῦ καί εἶναι γνήσιοι μύστες τῶν θείων κρίσεων, δέν ἐγκαταλείπουν τοὺς φίλους πού πειράζονται μέ παραχώρηση τοῦ Θεοῦ. Οἱ καταφρονητές ὅμως τῶν ἐντολῶν καί ἀμήνητοι στά θεῖα κρίματα, ὅταν ὁ φίλος εὐημερεῖ, ἀπολαμβάνουν μαζί του, ἐνῶ, ὅταν τάλαιπωρεῖται ἀπό τοὺς πειρασμούς, τόν ἐγκαταλείπουν. Κάποτε μάλιστα συμμαχοῦν καί μέ τοὺς ἐχθρούς του. ❖

ΜΑΧΑΙΡΙΩΤΙΣΣΑ

Μητροπολίτη Προικονήσου Ίωσήφ

Ολες οί εικόνες Σου στήν Κύπρο, Παναγία μου,
δοξάζω τ' ὄνομά Σου καί τή Χάρι Σου,
ἅγιες, προσκυνητές καί τιμημένες.
Καί ἡ Κυκκώτισσα ἡ Βασίλισσα,
κ' ἡ Τρικουκκιώτισσα, κ' ἡ Τροοδίτισσα,
ὄλες πολύχαρες, πανόμορφες καί ἄξιές Σου.
Μά τούτη ἡ εικόνα Σου στό Μαχαιρᾶ,
μέ τό μεγάλο σοβαρό κεφαλομάντηλο,
τά μάτια τά συλλοϊσμένα καί θλιμμένα
καί τό ὕφος τό πολλά παρακαλεστικό
πρός τόν Υἱόν Σου, θυμίζει μου,
δοξάζω τ' ὄνομά Σου καί τή Χάρι Σου,
μᾶνα Λυσιώτισσα νά ἱκετεύη
γιά τόν υἱόκα της τόν ἀγνοούμενο
καί μαχαιρώνει τήν καρδιά μου.